Jednací číslo: **1T 119/2012-159**

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Příbrami rozhodl v hlavním líčení konaném dne 17. září 2013 samosoudcem Mgr. Zdeňkem Klouzkem, **t a k t o :**

Obžalovaný

F[redacted] S[redacted],

nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted], adresa pro účely doručování firma [redacted],

je v i n e n ,

že:

v přesně nezjištěné době v měsíci dubnu či květnu 2012 v místnosti kuchyňky ve firmě [redacted] na adrese [redacted] v [redacted], kam vstoupil za poškozenou Š[redacted] V[redacted], nar. [redacted], v úmyslu ukojit své sexuální nutkání, v době, kdy tato stála u kuchyňské linky a myla nádobí, zavřel za sebou dveře, k této zezadu přistoupil a přitiskl ji úmyslně svým tělem ke kuchyňské lince, objal ji a následně ji osahával na prsou, které hnětl, dále ji osahával přes oblečení na genitáliích, přičemž poškozená se jej snažila odstrkovat rukama, vykroutit se mu ze sevření a opakovaně mu sdělila, že si toto nepřeje,

t e d y : jiného násilím donutil k pohlavnímu styku,

č í m ž s p á c h a l

přečin znásilnění podle §185 odst. 1 trestního zákoníku

a o d s u z u j e s e

podle § 185 odst. 1 tr. zákoníku **k trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku **se výkon trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 14 (čtrnácti) měsíců.**

Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku **se obžalovanému ukládá povinnost během zkušební doby podle svých sil nahradit poškozené Š V , nar.** , bytem , způsobenou škodu, resp. nemajetkovou újmu.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu **se poškozená Š V odkazuje s nárokem na náhradu škody na občanskoprávní řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Z důkazů provedených v hlavním líčení byl zjištěn shora citovaný skutkový stav věci.

V této trestní věci již Okresní soud v Příbrami rozhodl rozsudkem dne 7.11.2012 pod č.j. 1T 119/2012-122 tak, že uznal obžalovaného vinným ze spáchání žalovaného jednání v plném rozsahu, kdy v jeho jednání shledal žalovaný přečin znásilnění podle § 185 odst. 1 trestního zákoníku. Za toto jednání soud uložil obžalovanému trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Dále soud uložil obžalovanému povinnost během zkušební doby dle jeho sil nahradit poškozené způsobenou škodu, respektive nemajetkovou újmu. S nárokem na náhradu škody pak soud odkázal poškozenou na občanskoprávní řízení, neboť poškozená v hlavním líčení výši způsobené škody v podobě ušlé mzdy po dobu její pracovní neschopnosti nedoložila. V tomto rozsudku soud zejména uvedl, že považuje výpověď poškozené za zcela věrohodnou, oproti tomu výpověď obžalovaného za nevěrohodnou. Soud dále zhodnotil všechny důkazy v podobě svědeckých výpovědí a listinných důkazů, které byly provedeny v hlavním líčení a dospěl k závěru, že obžalovaný svým jednáním skutečně naplnil skutkovou podstatu žalovanému přečinu znásilnění a to nejen po formální stránce, ale i materiální. V podrobnostech lze odkázat na písemné odůvodnění tohoto rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolání, kde zejména zopakoval, že se žádného nezákonného jednání vůči poškozené nedopustil. Připustil, že ne vždy se vůči poškozené choval vhodně, stejně tak připustil, že se skutečně k poškozené přitiskl v jejich kuchyňce a osahával ji i na prsou, ale v žádném případě tak nečinil s úmyslem uspokojit svůj sexuální pud. Znovu poukázal na to, že na jejich pracovišti byla velmi uvolněná atmosféra, panovala tam dvojsmyslná mluva a sama poškozená běžně s obžalovaným flirtovala. Je toho

názoru, že za vším stojí manžel poškozené, a že sama poškozená mu neuvedla pravdivě všechny skutečnosti, zejména o tom, jak se sama na pracovišti chovala. Obžalovaný je dále toho názoru, že daný případ je značně hraniční, celou záležitost považoval za žert a rozhodně se k poškozené nepřitiskl v úmyslu ukojit své sexuální nutkání. Pro tento závěr chybí jakýkoli důkaz.

O odvolání obžalovaného rozhodl Krajský soud v Praze usnesením ze dne 22.5.2013, č.j. 12To 165/2013-141 tak, že napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Odvolací soud zejména vytkl soudu I. stupně nesprávné hodnocení provedených důkazů, které nebyly hodnoceny ve své vzájemné souvislosti, stejně tak poukázal na to, že argumenty podaného odvolání mají své opodstatnění. Uložil proto soudu I. stupně, aby ve věci opětovně provedl výslech svědků B[redacted] a V[redacted], kteří by měli podrobněji popsat celkovou atmosféru v zaměstnání a zejména pak chování poškozené a obžalovaného. Soud I. stupně by pak měl pečlivěji zvažovat obhajobu obžalovaného a zvážit, zda šlo o určité flirtování mezi obžalovaným a poškozenou, přestože překročilo hranici slušnosti, nebo zda šlo o chování, které lze postihnout trestním zákoníkem. V podrobnostech lze odkázat na písemné odůvodnění tohoto usnesení.

Soud proto opětovně v hlavním líčení vyslechl svědkyni H[redacted] V[redacted] a svědka M[redacted] B[redacted], avšak tito svědci v hlavním líčení neuvedli žádné nové skutečnosti, které by názor soudu na celou trestní věc změnily. Dokonce dle názoru soudu je nutno poukázat na to, že tito svědci v hlavním líčení v podstatě potvrdili pouze to, že na pracovišti byla dvousmyslná mluva, ale žádné jiné nevhodné chování tam nebylo. Pokud tedy obhajoba opakovaně poukazovala na to, že na pracovišti byly velmi rozverné vztahy a uvolněná atmosféra, dle názoru soudu tito opětovně slyšení svědci to v hlavním líčení nepotvrdili. Svědkyně H[redacted] V[redacted] v hlavním líčení uvedla, že tam byly jen dvojsmysly, nic jiného. Stejně tak opětovně slyšený svědek pan B[redacted] v hlavním líčení pouze potvrdil, že na pracovišti byly dvojsmyslné narážky, ale žádného flirtování přítomen nebyl. Jeho samotného překvapilo, že poškozená odešla ze zaměstnání, sám si na ni nikdy nestěžoval a veškerou práci, kterou jí zadával, plnila řádně. Svědek uvedl, že výtky proti poškozené měl pouze obžalovaný.

Soud je tak nadále toho názoru, že v hlavním líčení bylo dostatečně prokázáno, že se obžalovaný skutečně žalovaného jednání dopustil, což od samého počátku trestního řízení shodně a podrobně uvádí poškozená Š[redacted] V[redacted] a potvrdila to rovněž i v hlavním líčení (viz protokolace na č.l. 107 - „uvádí shodně jako na č.l. 5-7"). Není tak pravdou, že by se poškozená k této zásadní otázce v hlavním líčení vůbec nevyjadřovala, naopak, vypovídala k tomu velmi podrobně – viz zvukový záznam. I nadále soud neshledal jediný důvod, proč by si poškozená svou výpověď vymyslela a proč by chtěla obžalovaného křivě obvinit. I nadále je soud toho názoru, že poškozená byla v zaměstnání spokojená a ve společnosti [redacted] by pracovala i nadále, nebýt žalovaného jednání obžalovaného. Soud rozhodně nepovažuje chování obžalovaného za „pouhé nevhodné objetí či žert", naopak dle názoru soudu je nutno žalované jednání obžalovaného hodnotit v celém kontextu s tím, jak se vůči poškozené delší dobu choval, že se mu jako žena líbila (což sám potvrdil) a zcela zjevně ho jako pohledná žena i přitahovala. Rozhodně nelze přehlédnout ani obsah zaslaného emailu, který dle názoru soudu jednoznačně sexuální podtext měl. Soud nemá žádné jiné vysvětlení,

proč se obžalovaný přitiskl k poškozené, objal ji a následně osahával na prsou, která hnětl, a proč ji osahával i na genitáliích - než, že byl motivován svým sexuálním pudem. Poškozená i v hlavním líčení jednoznačně potvrdila, že jí celé toto jednání obžalovaného bylo nepříjemné, bránila se a jednoznačně dala najevo svůj nesouhlas. Je zcela zřejmé, že obžalovaný je nevyzrálou osobností, což ostatně v hlavním líčení sám připustil, když uvedl, že „se občas chová jako puberťák". Stejně tak nelze ani přehlédnout, že obžalovaný již v minulosti osahával poškozenou na prsou, což tehdy poškozená nijak neřešila. Soud tak znovu musí zopakovat, že chování obžalovaného vůči poškozené považuje za sexuální harašení, kdy navíc obžalovaný zneužíval svého postavení ve společnosti, které jako syn majitele společnosti měl. Pokud obhajoba poukazovala na to, že na pracovišti byly jednoznačně uvolněné vztahy, i znovu slyšení svědci V[redacted] a B[redacted] potvrdili jen, že uvolněné vztahy na pracovišti byly pouze v rovině slovní, žádné další možné způsoby chování nijak nepopsali. Navíc soud znovu musí zopakovat zejména to, že svědkyně H[redacted] V[redacted] opakovaně před soudem vypovídala vyhýbavě, je zcela zřejmé, že zamlčela podstatné skutečnosti, kterým byla přítomna, a to zejména po incidentu v kuchyňce, kdy slyšela obžalovaného pronést větu: „Tak jsem jí to tam pěkně prohrábl.", s čímž se sama tato svědkyně svěřila poškozené. Soud tak musí opětovně zopakovat, že obžalovaného z žalovaného jednání jednoznačně usvědčila podrobná a věrohodná výpověď poškozené Š[redacted] V[redacted], ve spojení s výpovědí jejího manžela, který potvrdil skutečnosti, se kterými se mu poškozená svěřila, a ve spojení i s listinným důkazem v podobě zaslaného emailu ze strany obžalovaného, který měl jednoznačně sexuální podtext. Soud nemá žádné jiné vysvětlení k tomu, proč poškozená opustila po třech letech zaměstnání, kde byla jinak spokojená, měla zajištěný stálý příjem a nadřízení (pan B[redacted], pan S[redacted]) s ní byli spokojeni, než, že to byla reakce na žalované jednání obžalovaného, které bylo pro poškozenou nepřijatelné.

Soud je proto nadále toho právního názoru, že žalované jednání obžalovaného naplnilo skutkovou podstatu přečinu znásilnění podle § 185 odst. 1 trestního zákoníku, neboť obžalovaný poškozenou násilím donutil k pohlavnímu styku. Obžalovaný jednoznačně použil vůči poškozené násilí, neboť se k ní přitiskl, držel ji a bránil jí v pohybu, kdy tak využil své fyzické převahy. Vzhledem k tomu, že poškozenou osahával na prsou i na genitáliích, jednalo se tak (dle dosavadní soudní praxe) o jiné sexuální praktiky, které jsou postižitelné trestním zákoníkem a jsou považovány za pohlavní styk ve smyslu § 185 odst. 1 trestního zákoníku. Vzhledem k předcházejícímu chování obžalovaného vůči poškozené a vzhledem k tomu, že sám obžalovaný přiznal, že se mu poškozená jako žena líbila, je soud toho názoru, že celé toto jednání obžalovaného směřovalo k uspokojení pohlavního pudu obžalovaného a pro právní kvalifikaci jeho jednání je již zcela nerozhodné, zda k samotnému uspokojení došlo či nikoliv. Dle názoru soudu tak obžalovaný jednoznačně svým protiprávním jednáním zasáhl do intimní sféry poškozené a zasáhl do jejího práva na svobodné rozhodování o jejím pohlavním životě. I vzhledem k následkům, které toto protiprávní jednání obžalovaného mělo, v podobě psychické újmy poškozené, a vzhledem k ukončení zaměstnání poškozené ve jmenované společnosti, nehodnotí soud protiprávní jednání obžalovaného jako pouhý přestupek proti občanskému soužití.

Při úvaze o druhu trestu a jeho výměře soud znovu hodnotil zejména společenskou škodlivost protiprávního jednání obžalovaného, jeho osobu i možnosti nápravy. Soud opětovně uložil obžalovanému trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, tedy vyměřený na samé

spodní zákonné hranici trestní sazby (6 měsíců až 5 let), který považuje za zcela dostatečný a přiměřený, když zohledňuje dosavadní trestní bezúhonnost obžalovaného a stejně tak i okolnosti daného případu, povahu protiprávního jednání obžalovaného i jeho následky. I tento mírný výchovný trest, dle názoru soudu, splní svůj účel. Výkon tohoto trestu pak soud podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 14 měsíců, kterou vzhledem k délce probíhajícího trestního řízení o 4 měsíce snížil oproti původnímu rozsudku. Dále soud uložil obžalovanému povinnost během zkušební doby dle jeho sil nahradit poškozené způsobenou škodu, respektive nemajetkovou újmu, zejména v podobě ušlé mzdy po dobu pracovní neschopnosti poškozené. Stejně tak je soud toho názoru, že poškozená utrpěla i nemajetkovou újmu, kterou by obžalovaný měl rovněž odčinit. Bude tak na obžalovaném, aby během zkušební doby vedl řádný život a nedopustil se žádného protiprávního jednání, rovněž dle svých sil - nejspíše finančně - odškodnil poškozenou, neboť v opačném případě by se vystavil riziku nařízení výkonu dosud podmíněně odloženého trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců.

Pokud jde o výrok o náhradě škody, v podstatě soud nemohl rozhodnout jinak (nemohl rozhodnout přísněji než v původním rozsudku), než i nadále odkázat poškozenou s jejím nárokem na náhradu škody na občanskoprávní řízení, kde se může případně svého nároku domáhat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání prostřednictvím Okresního soudu v Příbrami ke Krajskému soudu v Praze, a to do 8 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Poškozená osoba, které se připojila s nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení, může podat odvolání pouze pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, jej může napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Lhůta k podání odvolání u rozsudku, který se doručuje jak obžalovanému, tak jeho obhájci, běží od doručení, které bylo provedeno nejpozději.

Osobám, které mohou podat odvolání ve prospěch obžalovaného s výjimkou státního zástupce, končí lhůta týmž dnem, jako obžalovanému. Odvolání musí být ve lhůtě k podání odvolání nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně odůvodněno tak, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Odvolání musí splňovat rovněž obecné náležitosti podání podle § 59 odst. 3 tr. řádu. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

V Příbrami dne 17. září 2013

Mgr. Zdeněk Klouzek
samosoudce